

Gençlik İçin Nostalgia*

O. Sunar

Hocamızın emekliye ayrılışı sadece kendisinde değil, ona yakın olan bizlerde de burukça hislerin alevlenmesine sebep oldu. Bunların bir bölümü, şüphesiz, çalışma hayatımızda her günkü beraberliğimizin şekil olarak sona ermesinden ileri geliyor. Diğer bir bölümü ise bizim de adım adım emekliliğe yaklaşmamızla ilgili. Bir nevi gençlik için nostalgia duygusu.

Hikmet hocayla benim şahsen beraberliğimiz 30 yıla yakın bir geçmişe dayanıyor. Çeşitli ve bazen çok çetin şartlar içinde geçen bu beraberlikte o hoca olarak benden sevgisini ve yardımlarını hiç esirgemedi. Ben de hürmette kusur etmemeye çalıştım. Umarım bunda muvaffak olmuşumdur. Şimdi emekliliğe ayrılışını onunla ilgili hatıralarımı tazelemek için güzel bir fırsat sağlıyor.

1956 yılı başında Çapa'da asistanlığa başladığımda hoca genç bir doçenti. Üç yılı aşkın ihtisas sürem içinde gerek akademik, gerekse pratik alanlarda değerli yardımlarını gördüm. Beni İngilizce literatürle tanıştırmış ve okuyup yazmam için mütemadiyen teşvik eder olmuştu. O zamanki kliniğin biraz sert disiplini içinde Hikmet hoca bana karşı daima koruyucu ve öğretici vasfını muhafaza

etmişti. Araştırmacı zevkini ondan tatmıştım. Karınca kararınca gördüğüm ve yaptığım işleri birleştirip bunlardan bilimsel bir anlam çıkartmaya çalışır, sonuçlarını onunla tartışırdım. Bilimsel metodlarla olayları analiz ve sentez etmeyi ondan öğrendim. O günleri burada hatırlarken hepimizin hocası Ekrem Behçet hocayı da rahmetle anıyorum. İhtisastan sonra klinikten ayrılmaya mecbur kalınca beraberliğimiz bir süre kesintiye uğradı. 1965 yılı sonunda yurda döndüğümde Hikmet hocayı Cerrahpaşa'da

yeni bir üniversite kliniği kurmuş buldum. Kadro güçlüklerine rağmen bu klinikte bana çalışma imkanı sağladı. Kurulan bu yeni kliniğin o günkü durumunu bilenler hocanın ne çetin şartlara göğüs gerdiğini pek güzel takdir ederler. Klinik diye verilen yer, bir poliklinik odası ile merdiven altında hücremsi bir ameliyathaneden ibaretti.

Hoca, ancak üç asistan kadrosu koparabilmiş

olmasına rağmen bu gayretli gençlerle o yıkık dökük sığıntıhanede çok kısa sürede sadece hasta bakımı ve tedavisi yapmakla kalmıyor, büyük ve eski kliniklerden hiç de aşağı kalmayan yoğun bir akademik faaliyette bulunuyordu. Bu arada Türk Otolarengolojisinin bilimsel mecmuası olan Türk Otolarengoloji Arşivi'ni kurmuş olup, bu mecmuanın yaşaması için maddi ve manevi olanaklarını seferber etmiş durumda idi. Hepimizin bildiği gibi bu mecmua sadece Türk dilinde Otolarengolojinin Arşivi olmakla kalmamış, Türk Otolarengolojisini dünyaya da tanıtmıştır.

* Prof. Dr. Orban Sunar'ın (1929-2001), Prof. Dr. Hikmet Altuğ'un 25 Mart 1983 tarihinde Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde yapılan emeklilik törenindeki konuşması. *Türk Arch Otolaryngol* 1983; 21(1-2): 14-6.

İşte bu çilekeş devrinde beni de çok kısıtlı olanaklarına ortak etmek alicenaplığını gösterdi. Bir süre sonra taşındığımız Çocuk Kliniği'nin üstündeki koridorumsu yer de bir üniversite KBB kliniği için çok yetersizdi. Buna rağmen o küçük hacimle mütenasip olmayacak verimli ve başarılı bir çalışma ortamı yarattı. Türk Otolarengoloji pratiğinde modernleşmeye önderlik etti.

Bu sırada dekanlık görevini yüklendi. İdari yetkisini kendi kliniğinin avantajı için kullanmama dürüstlüğü gösterdi. Sıkıntıları kendi içine atarak başka kliniklerin haklarına saygılı oldu. Sabırla yeni bir binanın inşasını bekledi. Hatta şimdiki yerimize geçerken bile kendi kliniği kadar komşu kliniklerin de ihtiyaçlarını düşünüyor, kendisi ne almışsa onlara belki daha çoğunu vermeye çalışıyordu. Tek koridor üstündeki daracık yerde günümüze uygun eğitim ve araştırma faaliyetinde bulunurken becerikli ve yetenekli gençlerin yetişmesini sağlıyordu.

1970 yılından itibaren Cerrahpaşa Kliniği Akademik Haftası'nı başlatmak suretiyle Türk hekimlerinin kendi aralarında olduğu kadar yabancı meslektaşlarıyla da bilimsel ve akademik fikir ve tecrübe alışverişi yapabileceği ortamını yarattı. Bunu başarıyla her iki yılda bir bugüne kadar sürdürdü.

Türk tıbbını uluslararası forumlarda temsil konusunda diğer bir çalışması da Balkan Tıp Birliği'ne olan katkısıdır. Bu birlik içinde Türk grubu başkanı olarak gurur verici bir şeref yeri kazanmıştı.

Türk tıbbının akademik standardını yüksek bir seviyeye ulaştırmak yolundaki çabalarının diğer bir örneği, Türk Tıp Akademisi Başkanı olarak yaptığı hizmetlerdir. Bu arada Türk Otolarengoloji Derneği'ne olan değerli katkılarını hatırlatmak isterim.

Şimdi geliyorum bambaşka bir konuya, çocuk sağlığı konusuna, 1966 yılına kadar Türkiye'de çocukluk yaşındaki sağlıkların rehabilitasyonu için güne uygun bir çalışma hemen hemen mevcut değildi. Böyle bir konu küçümseniyordu bile.

1966 yılında hocamız Türkiye İşitme ve Konuşma Rehabilitasyon Merkezi'ni kurduğu zaman, bazı yetkili ağızlar Türkiye'de normal işiten çocuklar eğitilemezken işitme özürü çocukların tedavi ve eğitimi ile uğraşmanın bir lüks olacağını ileri sürüyorlardı. İşte böyle bir ortamda Profesör Altuğ çocuk sağlığı konusunu bilimsel ve eğitsel alanda gün ışığına çıkarmayı başarmış ve Türkiye'de gittikçe gelişen bir temel kurulmasına önderlik etmiştir. Bugün Türkiye'de bu konuda mevcut herşey ve her müessesede mevcudiyetini ona borçludur.

Muhterem hocam,

Hepimizin gıpta ile baktığı muhteşem akademik ve idari yaşamı şekil olarak burada noktalarla baktıklarınızı bu kısacık ve yetersiz sözlerimle ifadeye imkan yoktur. Kısaca şunu söylemek istiyorum ki, kurduğunuz bu müessesede eski ve yeni, yaşlı ve genç öğrencileriniz olarak size minnettarız. Bundan sonra da ilginizi bizden eksik etmeyiniz.

Size ve eşinize bundan sonraki yaşamınızda saadetler, afiyetler ve en güzel günler diliyorum.